

UZASADNIENIE

Powodowie K. R. i A. R. wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. R. kwoty 3000 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki i następstwa wypadku drogowego z dnia 14 grudnia 2015 roku wraz z odsetkami ustawowymi id 18 maja 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz A. R. kwoty 6500 zł. tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu powódki C. (...) wersja (...) z odsetkami ustawowymi od kwoty 6000 zł od dnia 12 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty i od kwoty 500 zł od dnia złożenia pozwu.

W uzasadnieniu wskazali, że 4 grudnia 2015 roku doszło do wypadku w N. przy ul. (...). W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność powódki, kierowany przez K. R., który doznał obrażeń głowy i szyi i nieznacznego ograniczenia ruchomości szyi.

Do kolizji doszło z uwagi na naruszenie przez kierującego pojazdem S. D. F., ubezpieczonego u strony pozwanej, zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdyż wykonując manewr wyprzedzania nie zwracał należytej uwagi na zachowanie pojazdu wyprzedzanego, wskutek czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do kolizji.

Uszkodzenia samochodu wycenił rzeczoznawca H. G., wskazując, że wartość pojazdu wynosiła 9 300 zł przed wypadkiem, a po wypadku 3 300 zł. Powódce udało się sprzedać pojazd za 1000 zł i domaga się różnicy pomiędzy wartością pojazdu przed i po wypadku – 6000 zł oraz zwrotu kosztów sporządzenia opinii w kwocie 500 zł.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i przesłuchanie powoda K. R. oraz świadka D. F. na okoliczność przebiegu i przyczyn kolizji z dnia 4 grudnia 2015 roku oraz zwrócenie się do Wydziału VI Karnego o akta zakończonego postępowania karnego (...). Wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki motoryzacyjnej, na okoliczność ustalenia, który z uczestników i w jakim stopniu ponosi odpowiedzialność za kolizję z dnia 4 grudnia 2015 roku wraz z dokonaniem analizy zdarzenia drogowego, po przeprowadzeniu wcześniej wskazanych dowodów oraz wniosła o powołanie biegłego ortopedy celem oceny czy powód doznał uszczerbku na zdrowiu w opisanym zdarzeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2015 roku powód K. R. kierował samochodem C., a D. F., ubezpieczony w (...) S.A. w W. kierował samochodem S..

K. R. – kierując samochodem A. C., został uderzony przez pojazd D. F., w czasie wykonywania manewru skręcania przez powoda i manewru wyprzedzania przez D. F.. Na miejsce przyjechała Policja i uczestnicy kolizji udali się pieszo do komisariatu celem zbadania ich trzeźwości. Nikt nie dostał mandatu.

K. R. po zdarzeniu był w szoku, nie pamięta co mówili policjanci, nie miał zewnętrznych obrażeń. Do lekarza udał się na następny dzień z powodu odczuwanego bólu w odcinku szyjnym kręgosłupa. Szkody w pojazdach nie zostały zlikwidowane przez żadnego ubezpieczyciela. Policja złożyła wniosek o ukaranie K. R.. Wniosek o ukaranie D. F. nie został złożony.

Dowód: - przesłuchanie powoda K. R. K- 81, powódki K- 81-82

- zeznania świadka D. F. K- 88

Przed Sądem w Kłodzku toczyła się sprawa przeciwko K. R. o wykroczenie z art. 86 par. 1 k.w. K. R. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrokiem wydanym w sprawie (...). W sprawie o wykroczenie wydał opinię biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych T. P., który stwierdził, że kierujący D. F. , jadąc w dniu 4 grudnia 2015 roku ok. godziny 21.05 pojazdem S. (...): (...) w N. ulicą (...), w kierunku ul. (...), mógł uniknąć zderzenia z

pojazdem C. (...), kierowanym przez K. R., który wykonywał manewr skrętu w lewą stronę, gdyby przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania odpowiednio obserwował i zinterpretował zachowanie pojazdu C., świadczące o tym, że brak jest dla kierowcy pojazdu wyprzedzającego dostatecznych warunków do kontynuowania wyprzedzania.

Dowód: - wyrok w aktach (...), opinia biegłego w tych aktach K- 57-75

Powołany w sprawie, na wniosek strony pozwanej, biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków J. C. sporządził opinię w sprawie, w której wnioskach wskazał, że stan zagrożenia bezpieczeństwa na drodze oraz kolizję pojazdów spowodował kierujący samochodem S., a kierujący samochodem C. nie przyczynił się w żadnym stopniu do kolizji pojazdów, która zaistniała 4 grudnia 2015 roku. Biegły powołał naruszenie przez D. F. art. 19, 24.7 oraz 24. 2 Prawa o ruchu drogowym.

Dowód: -opinia biegłego J. C. K- 98-112, 125-134

Powołany w sprawie biegły ortopeda dr nauk medycznych M. J., w opinii złożonej 6 grudnia 2019 roku, rozpoznał u powoda K. R. stan po skręceniu kręgosłupa szyjnego i wskazał na długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 1 %. Powód ma obecnie 25 lat, po wypadku był leczony rutynowo, zastosowano kołnierz ortopedyczny, leczenie farmakologiczne przeciwbólowe, kilkakrotnie konsultacje chirurgiczne. Obecnie stan przedmiotowy powoda , związany z urazem kręgosłupa jest dobry, a następstwa negatywne nieznaczące. Przed wypadkiem powód nie leczył się i nie przeżył innych zdarzeń drogowych, przed wypadkiem powód miał 19 lat.

Dowód:

opinia biegłego ort. k- 136-139, przesłuchanie powoda K- 81, karta informacyjna K- 26-27

Szkoda w pojeździe powódki A. R. wyniosła 6000 zł. Wyliczona została przez rzeczoznawcę samochodowego H. G.. Wycena kosztowała powódkę 500 zł. Rzeczoznawca wskazał on w ocenie technicznej z 26 maja 2017 roku, że wartość rynkowa pojazdu wynosiła przed wypadkiem 9 300 zł, a pozostałość pojazdu wycenił na 3 300 zł, zaś koszt naprawy na 11 241, 38 zł. Pojazd został sprzedany bez naprawy.

Dowód: ocena techniczna K- 10-27, zaświadczenie i umowa K- 6-7, akta szkody K-70

Strona pozwana odmówiła wypłaty świadczeń z tytułu zdarzenia z 4 grudnia 2015 roku, po ich zgłoszeniu .Odmowa została dokonana 17 kwietnia 2018 roku.

Dowód: odmowa K- 28-31

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Zasadność powództwa potwierdziły 3 opinie biegłych, ocena techniczna, dokumentacja medyczna, akta szkody oraz treść przesłuchania powodów i świadka..

Na podstawie przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Katalog wypadków, w których można żądać zadośćuczynienia określa przepis art. 444 § 1 k.c. stanowiąc, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Bezspornym jest, że D. F. był ubezpieczony u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

Sporna była zasada odpowiedzialności i na tę okoliczność prowadzone było postępowanie dowodowe.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 3 lutego 2000 r. /I CKN 969/98/ zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia

ciała, czy rozstroju zdrowia, a celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, które ma mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Przy ocenie więc "odpowiedniej sumy" należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy.

Uwzględnić należy, że powód jest młody, ma obecnie dopiero 25 lat. Przewidziana w art. 444 k.c. krzywda, za którą sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i cierpienia moralne. Nie tylko trwale, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 k.c. LEX nr 56027, Prok.i Pr.-wkł. 2003/2/40 Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2002 r.V CKN 909/00.Ustalając wysokość zadośćuczynienia należy mieć na uwadze wiek poszkodowanego, rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, pomocniczo uszczerbek na zdrowiu po jego ustaleniu.

Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu młodego wieku powoda, długotrwałości oczekiwania na zadośćuczynienie pogłębiającego poczucie krzywdy, konieczności zażywania leków przeciwbólowych, uwzględniając odbyte konsultacje chirurgiczne i niedogodności związane z noszeniem kołnierza ortopedycznego oraz ustalony długotrwały uszczerbek na zdrowiu- zadośćuczynienie żądane w kwocie 3 000 zł jest adekwatne i spełnia funkcje kompensacyjną oraz wypełnia obowiązek wskazany w art. 822. § 1.k.c., który przewiduje, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony'.

Opinie obu biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków / P. ze sprawy (...) i C. w przedmiotowej sprawie potwierdziły, że D. F., ubezpieczony u strony pozwanej naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i doprowadził do kolizji pojazdów.

Biegły C. wskazał naruszenie co najmniej 3 zasad i przepisów Prawa o ruchu drogowym przez sprawcę szkody w pojeździe, który jest jednocześnie sprawcą uszczerbku na zdrowiu powoda oraz wyrządzenia krzywdy w postaci cierpień fizycznych i psychicznych związanych ze zdarzeniem. Potwierdzona zatem została zasada odpowiedzialności strony pozwanej w sprawie uzasadniająca oba powództwa.

Szkoda w pojeździe powódki A. R. została dokładnie wyliczona przez rzeczoznawcę samochodowego H. G. w opinii technicznej, której koszt wyniósł 500 zł. Rzeczoznawca wskazał, że wartość rynkowa pojazdu wynosiła przed wypadkiem 9 300 zł, a pozostałość pojazdu wycenił na 3 300 zł, zaś koszt naprawy na 11 241, 38 zł.

Nie budzi zatem wątpliwości szkoda powódki w wysokości 6 500 zł z żądanymi odsetkami.

Naliczone odsetki pozostają w zgodzie z art. 817. K.c. wskazującym termin spełnienia świadczenia - § 1. Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Strona pozwana odmówiła wypłaty 17 kwietnia 2018 roku, a zatem odsetki zostały prawidłowo sformułowane. W zakresie kosztów oceny technicznej odsetki żądane od dnia złożenia pozwu także zostały prawidłowo sformułowane. O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 98 k.p.c.